

SĂ CITIM BIBLIA ÎMPREUNĂ
[DE FOLOS PENTRU TIMPUL DEVOTIIONAL]
PSALMII I CARTEA A CINCEA

Psalmul 146

5 Ferice de cine are ca ajutor pe
Dumnezeul lui Iacov,

ferice de cine-și pune nădejdea
în Domnul Dumnezeuul său !

6 El a făcut cerurile și pământul,
marea și tot ce este în ea.

El ține credințioșia în veci.

7 El face dreptate celor asupriți ;
dă pâine celor flămânzi :

Domnul izbăvește pe prinșii de război ;

8 Domnul deschide ochii orbilor ;

Domnul îndreaptă pe cei încovoiați ;

Domnul iubește pe cei neprihăniți.

9 Domnul ocrotește pe cei străini,
sprijină pe orfan și pe văduvă,
dar răstoarnă calea celor răi.

10 Domnul împărătește în veci ;
Dumnezeul tău, Sioane,
rămâne din veac în veac !
Lăudați pe Domnul !

Psalmul 147

1 Lăudați pe Domnul !

Căci este frumos să laudăm pe Dumnezeuul
nostru, căci este plăcut
și se cuvine să-L laudăm.

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !**
I SAMUEL 25 : 6

2 Domnul zidește iarăși Ierusalimul,
strânge pe surghiuniții lui Israel ;
3 tămăduiește pe cei cu inima zdrobită
și le leagă rănile.

4 El socotește numărul stelelor
și le dă nume la toate.

5 Mare este Domnul nostru și puternic
prin tăria Lui,

priceperea Lui este fără margini.

6 Domnul sprijină pe cei nenorociți,
și doboară pe cei răi la pământ.

7 Cântați Domnului cu mulțumiri,

lăudați pe Dumnezeuul nostru cu harpa !

8 El acoperă cerul cu nori,

pregătește ploaia pentru pământ
și face să răsară iarba pe munți.

9 El dă hrană vitelor

și puilor corbului când strigă.

10 Nu de puterea calului Se bucură El,
nu-și găsește plăcerea
în picioarele omului.

11 Domnul iubește
pe cei ce se tem de El,
pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui.

12 Laudă pe Domnul, Ierusalime,
laudă pe Dumnezeuul tău, Sioane!

13 Căci El întărește zăvoarele porților,
El binecuvântă pe fiii tăi în mijlocul tău ;

14 El dă pace ținutului tău
și te satură cu cel mai bun grâu.

[Continuarea în numărul viitor]

Foaia Creștinului

- Editorial
- Helen Keller
- Wernher Von Braun
- Cum pot fi mântuit ?
- Ioan 3 : 16
- Citirea Bibliei. Psalmii

„Te laud că sunt o făptură așa de minunată.

Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine
vede sufletul meu lucrul acesta !”

[PSAMUL 139 : 14]

Editorial. Există un Dumnezeu ?

„Nebunul zice în inima lui : ,Nu este Dumnezeu !’ S-au stricat oameni și au
făcut răutăți dezgustătoare ; nu este nici unul care să facă binele.” Psalmul 53 : 1)

Au trecut mai mulți ani de când un profesor francez a străbătut pustia arabă ca
cercetător al științelor naturale.

Drept călăuză și protector avea un arab distins, un șeic care cunoștea exact
ținutul și era un bărbat onest. În timpul întregii călătorii, arabul cobora de pe cămilă la
anumite ore, întindea un covor pe nisipul pustiului, îngenunchea cu fața orientată spre
Mecca și se ruga.

Francezul învățat a observat aceasta mai multe zile cu priviri batjocoritoare ; în
cele din urmă a spus : „De ce te deranjezi să cobori de pe cămilă și să spui mecanic o
rugăciune ? De unde știi că există un Dumnezeu care-ți ascultă rugăciunea ?”

„De unde știi că există un Dumnezeu ?” a repetat musulmanul. „Cum știu
lucrul acesta ? Fiți atent, domnule : în noaptea trecută, un călător a trecut pe lângă
cortul meu; nu l-am văzut și nu l-am auzit ; dar dimineața, când am privit în jur, am
știut precis că cineva trecuse pe acolo, căci am văzut deslușit urmele de pași în nisip.

– Și când văd aceasta”, a spus arabul ridicându-se și arătând spre soare,
„atunci știu că există un Dumnezeu, dar și că acest Dumnezeu este aproape și-mi aude
rugăciunile. Eu nu-L văd și nu-L aud, dar urmele pașilor Lui le văd în fiecare zi ; dacă
văd acum soarele apunând, mă simt îndemnat prin aceasta să mă plec înaintea Lui și
să mă închin Lui.”

Acest arab face de rușine nenumărați creștini de nume, care cred că sunt
deștepți când șterg din socoteala vieții lor pe Dumnezeuul atotputernic, veșnicia și
judecata. Toți aceștia sunt nebuni și o scârbă înaintea lui Dumnezeu.

[Continuarea de pe pagina 1]

Istoria dă despre aceasta un exemplu zguduitor în mijlocul popoarelor creștine ale Europei.

În timpul revoluției franceze din secolul trecut, în 6 octombrie 1793, prin decret public al Comitetul salvării publice din Paris, creștinismul a fost declarat desființat și în locul lui a fost introdus un cult al zeiței rațiunii. Noua religie a fost introdusă în 10 noiembrie 1793, cu o mare sărbătoare. Pe drept credeau descoperitorii noii religii, că oamenilor trebuie să li se arate câte ceva din ceea ce trebuiau să creadă. Așadar, o fată frumoasă, cântăreața de operă domnișoara Aubry, a fost așezată pe un car triumfal, ca zeiță a rațiunii ; ea purta o rochie albă, o manta albastră ca cerul îi atârna pe umeri, părul ei fluturând era acoperit cu boneta libertății.

Însoțită de muzică și trupe, a fost condusă spre biserica Notre Dame, care a fost inaugurată ca templu al rațiunii.

Noua zeiță așezată pe un fotoliu împodobit cu iederă ornamentală, înconjurată de fete îmbrăcate în alb, a fost purtată de patru cetățeni în templu, unde actorul Monvel a condus festivitatea ca mare preot al rațiunii.

Ambele persoane au îndurat câțiva ani mai târziu o soartă plină de nenorocire. Monvel și-a pierdut mințile și a murit de nebunie. Domnișoara Aubry s-a întors la profesia ei actricească. Ea trebuia într-o seară, într-o operă, să se înalțe la cer ca Minerva, dar s-a accidentat cu aeroplanul și s-a prăbușit la pământ.

Oribil desfigurată, cu mădulele zdrobite, a fost, după o lungă suferință, victima rănilor ei grave. Cine poate să citească aceasta fără să se gândească la cuvântul : „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă batjocorit ; ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6 : 7)

La acea festivitate din Notre Dame, reprezentantul dușmanilor lui Dumnezeu și-a încheiat discursul sfidător cu cuvintele :

„Am renunțat la idolii morți în favoarea rațiunii.” În realitate, se străduiau pe atunci în Franța, s-o ia în serios cu ostilitatea față de Dumnezeu.

Consiliul comunal al Parisului, în 14 octombrie 1793, L-a declarat pe Dumnezeu atotputernic ca destituit.

Toate simbolurile creștine din biserici și din curțile bisericilor au fost îndepărtate ; slujba divină creștină, vânzarea de Biblii, a scrierilor și maximelor creștine au fost interzise.

Pe atunci, la discursul că orice indiciu care amintește de Dumnezeu trebuie să dispară, un bărbat în vârstă a răspuns lucid :

„Păi, stelele de pe cer doar le veți lăsa deocamdată să rămână acolo !”

Vărsarea de sânge fără milă din acele zile, șuvoaiele de lacrimi, jalea fără precedent a unui popor înrobitor de teamă și nevoie, ruina nenumăratelor familii, toate acestea dovedesc pentru toate generațiile, cu glas de avertizare, ce înseamnă pentru un popor să se lepede de Dumnezeu.

Dar se pare că oamenii de acum merg pe același drum ca acei nebuni care credeau, că-L răstoarnă de pe tron pe Dumnezeu veșnic, atotputernic, cu vorbele lor neputincioase.

„Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei.” (Psalmul 2 : 4).

Nu contează ce spune omul despre Dumnezeu, ci ce spune Dumnezeu despre om ...

Ferice de acela care este atent la El și ÎL înțelege ! [Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui*: IV | Georg von Viebahn, BERLIN | 1899 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 1421

Lumini peste veacuri

[Petru Popovici]

CAPITOLUL 27

HELEN KELLER

Celor ce o deplângeau că e nenorocită fiindcă nu vedea și nu auzea, ea le-a răspuns :

„Cele mai bune și mai frumoase lucruri din lume nu pot fi văzute, nici auzite, ci trebuie numai simțite în inimă ...

Am mers alături de oameni ai căror ochi erau plini de lumină și care cu toate acestea nu văd nimic în păduri, în mare, în cer, nimic pe străzile orașelor, nimic în cărți.

Ce absurdă iluzie e acest fel de vedere !

Mai bine să rătăcești pentru totdeauna în noaptea veșnică a orbiei cu bun simț, cu sensibilitate și inteligență, decât să te mulțumești numai cu actul simplu de a vedea”.

„Destinul fiecăruia este călăuzit de o viață internă și secretă ; noi suntem susceptibili de a fi buni, de a iubi, de a fi iubiți, de a cerceta după mijloace care să ne facă să devenim mai înțelepți ; aceste forțe spirituale le posedăm și noi ca și ceilalți copii ai lui Dumnezeu.

De asemenea auzim și noi tunetul și vedem scâpărând fulgerele pe muntele Sinai, străbatem și noi pustiul fără drum, care se va bucura sub pașii noștri și va înflori ca trandafirul ; mergem și noi spre pământul fâgădui, pentru a stăpâni comorile spiritului și invizibila continuitate a vieții și a naturii”.

„Ei mi-au luat ceea ce ar fi trebuit să fie văzul meu. (Dar mi-aduc aminte de Paradisul lui Milton)

„Ei mi-au luat ceea ce trebuia să fie auzul meu. (Beethoven a venit și mi-a șters lacrimile mele)

„Ei mi-au luat ceea ce trebuia să fie graiul meu. (Dar am vorbit cu Dumnezeu când am fost tânără)

„El nu-i va lăsa să-mi ia sufletul. Posedând aceasta, eu încă posed totul”.

Prin strădania ei, prin lecturile ei și prin scrisul ei, ea a fost o pricină de inspirație, o binecuvântare pentru mulți.

Ea rămâne în istorie ca persoană unică care, prin harul lui Dumnezeu, cu minimum ce-l avea a dat maximum de randament.

Helen Keller a trecut în veșnicie la 1 iunie 1968 în vârstă de 88 ani.

Odată a zis : „Eu mulțumesc lui Dumnezeu pentru handicapurile mele, căci prin ele m-am găsit pe mine, mi-am găsit lucrul meu și pe Dumnezeul meu”.

CAPITOLUL 28

WERNHER VON BRAUN

„Pentru milioane de americani, numele Wernher von Braun a fost strâns legat de explorarea noastră a spațiului și de aplicarea creativă a tehnologiei.

El nu a fost numai un inginer iscusit, ci și un om de îndrăzneată viziune ; conducerea sa plină de inspirație ne-a ajutat să mobilizăm și să menținem efortul de care era nevoie ca să ajungem la lună și să trecem de ea”.

Aceasta a fost declarația ce a făcut-o Președintele Carter la Casa Albă cu ocazia morții lui von Braun.

[Continuarea în numărul viitor]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

[EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16]